

GRESSIDA COWELLOVÁ

KOUZELNÍCI
Z
PRADÁVNA

Klepejte fříkrát

CRESSIDA COWELLOVÁ

KOUZELNÍCI
Z
PRADÁVNA

Klepejte fříkrát

Tuhle knížku s láskou věnuji
nejmilejší MAISIE.
- C. C.

JAK VSTOUPIT DO TÉTO KNIHY: Vezměte
klepadlo na dveřích (...) a potom, když budete
úplně tiše, uslyšíte tenounký hlásek skrz
mřížku, jak říká „sundej si klíč“.
(...) Vsuňte klíč do zámku, bude přesně
pasovat, odemkněte, a VEJDĚTE.

Joseph Jacobs, Anglické pohádky, 1890

Text and illustrations © Cressida Cowell, 2019
First published in Great Britain in 2019
by Hodder and Stoughton
Translation © Vratislav Kadlec, 2020
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2020

ISBN 978-80-7529-725-9
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce.

Kouzelníci z PRADÁVNA

Klepejte fříkrát

CRESSIDA COWELLOVÁ

V tomhle příběhu
jsou dva hrdinové.

Čára je z kmene válečníků...
ale pod páskou schovává **MIMOŘÁDNĚ**
MOCNĚ magické oko.

Zar je z kmene kouzelníků...
a vedou ho ty nejlepší úmysly, ale
na dlani má jeziznamení a hrozí
nebezpečí, že mu podlehne.

námořní cesta k Poslednímu útočišti olbřimů

OBŘÍ STOPY

námořní cesta

Věčnosti

Sladká hať

BAHNAVÉ PLÁNĚ
(KAL)

OLBŘIMSKO

JEZINCÍ HORY

pevnost Zeměninu

Pozor na Zeměninu!

KOUZELNÝ

Pukáv vrch

Zpracencovo

Naklaví

ostrov

ÚZEMÍ
DOBYTÁ
VÁLEČNÍKY

cesta k hlavnímu městu válečnické říše

hory Přizpaka

VÁLEČNICKÁ ŘÍŠE

Sladká hať

železné hradiště válečníků

SYCHORAXINO

KRÁLOVSTVÍ

PRALES

ZLOES

kouzelnická pevnost

zlověstný
palouček

ZAKLANOVO

KRÁLOVSTVÍ

jezero

Dravá řeka

Hmm...
To je
náramnícky
podivožasný...

Poznámka Cressidy Cowellové, odbornice na ztracené jazyky

Kdysi dávno jedna malá holka někde na Britských ostrovech prozkoumávala jeskyni a objevila za velkým balvanem listiny známé coby Knihy kouzelníků. Dlouho je nikdo neuměl přečíst, protože podle všeho vznikly v nesmírně vzdálené minulosti a písmo, kterým byly psány, nikdo z našich současníků nikdy dřív neviděl.

Strávila jsem řadu šťastných let překládáním pamětí vikinga Škytáka ze staroseverštiny do angličtiny, a s nadšením jsem tudíž přijala výzvu ještě daleko větší. Knihy kouzelníků byly napsány tak dávno, že okolnosti jejich vzniku beznadějně tonuly v temnotách a jazyk jejich autorů byl zcela zapomenut.

Po mnoha letech bádání se mi konečně podařilo onen zaniklý jazyk rozluštit. A když se mi to povedlo, odhalila jsem něco skutečně mimořádného.

Věřte nevěřte, je to tak.

Každíčká pohádka, kterou jste kdy četli, má v sobě nějaké pravdivé jádro.

V oněch dobách zahalených závojem času nežili jen draci. Draci byli součástí čehosi daleko, daleko většího.

Byly to časy ČAR a KOUZEL...

Kdyžsi
tu byl
prales...

Prolog

Kdysi dávno, pradávno tu byl prales.

V pralese žili od nepaměti kouzelníci a plánovali, že tam budou žít věčně, spolu s dalšími kouzelnými tvory.

Jenže pak přišli válečníci. Válečníci připravili přes moře, neuměli sice čarovat, ale přinesli si s sebou novou zbraň zvanou ŽELEZO – a železo byla ta jediná věc, na kterou magie nepůsobila.

Od těch dob spolu kouzelníci a válečníci v pralese bojovali na život a na smrt.

Až se jednoho dne...

... mladá válečnická královna SYCHORAXA zamilovala do mladého kouzelnického krále ZAKLANA. Kouzelníci a válečníci by se do sebe ovšem V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ zamilovávat neměli. Sychoraxa tedy vypila elixír na popření lásky, aby v sobě ten cit zahubila. A skutečně Zaklana přestala milovat... Vzala si místo něj válečníka, jak se od ní očekávalo.

A Zaklan si zase vzal kouzelnici, jak se na kouzelníka slušelo a patřilo.

Nebezpečí by tedy mělo být odvráceno a kletba zažehnána.

Jenže...

Řadu let poté - a zároveň třináct let předtím, než se odehrál následující příběh - se Sychora-xe narodila dcera jménem ČÁRA.

A Čára měla děsivé tajemství. Působila na ni ozvěna polibku z pravé lásky, který dal kdysi kouzelník Zaklan její matce, a ona teď jako první člověk v dějinách dokázala ovládat magii, která působí na železo.

Před třinácti lety se narodil i Zaklanův syn ZAR.

A také Zar měl děsivé tajemství. Podařilo se mu získat magické schopnosti od jedné jezinky a hrozilo, že ho zlá jezinič magie prostřednictvím jeziznamení na jeho dlani zcela ovládne.

Tento příběh vypráví o tom, jak se Zar a Čára potkali a jak se skamarádili navzdory tomu, že byli od malička vychováváni, aby jeden druhého k smrti nenáviděli.

Čára a Zar utekli rodičům a teď pátrají po přísadách do lektvaru, jehož prostřednictvím by se zbavili jezinek. Jsou z nich vyvrhelové štvaní kouzelníky zrovna jako válečníky a také někým ještě daleko horším...

JEZINKAMI.

A JEZINKY NESMÍ MAGII PŮSOBÍCÍ NA ŽELEZO ZA NIC NA SVĚTĚ OVLÁDNOUT...

Jenže...

Čáře a Zarovi se už dvakrát povedlo uniknout jezinkám ze spárů, už DVAKRÁT přelstili smrt.

Mohou mít
takovou
KLIKU
POTŘETÍ?

Jsem jednou z postav
tohoto příběhu...

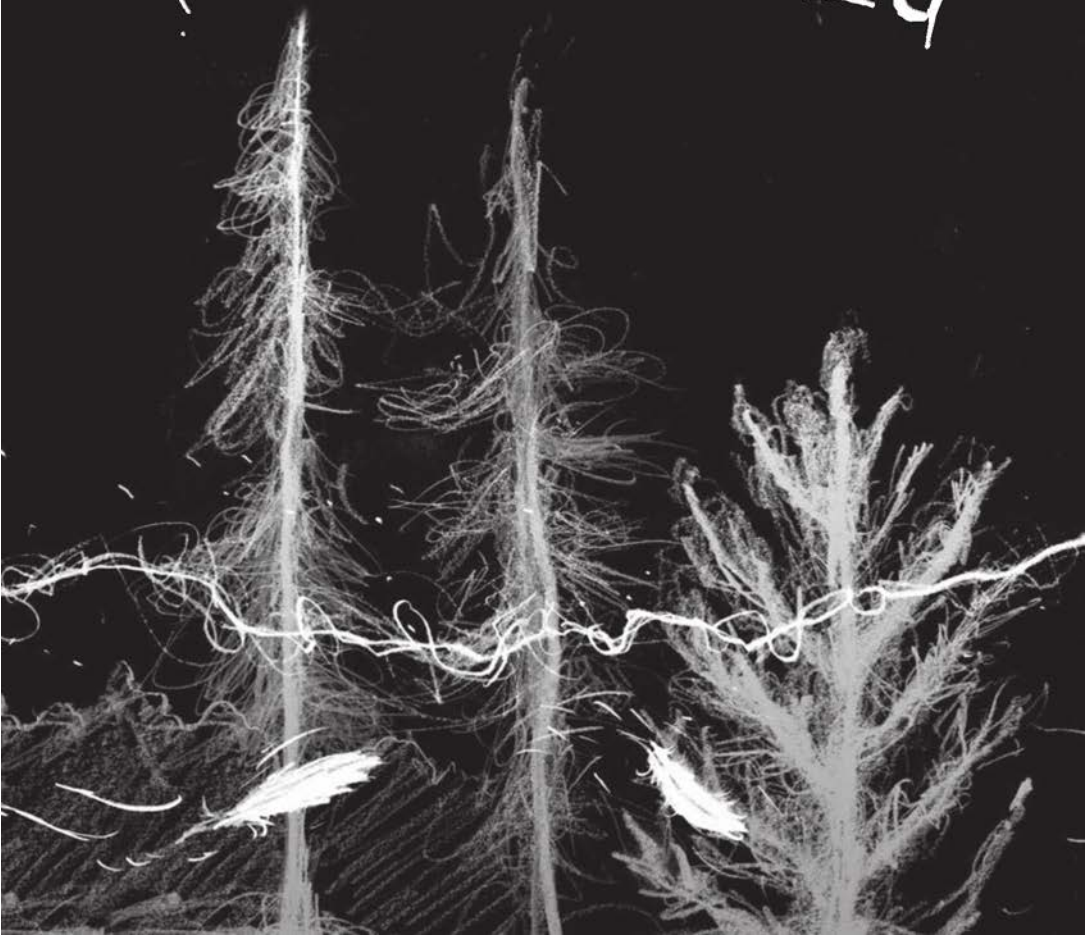
Všechno vidím,
všechno vím,

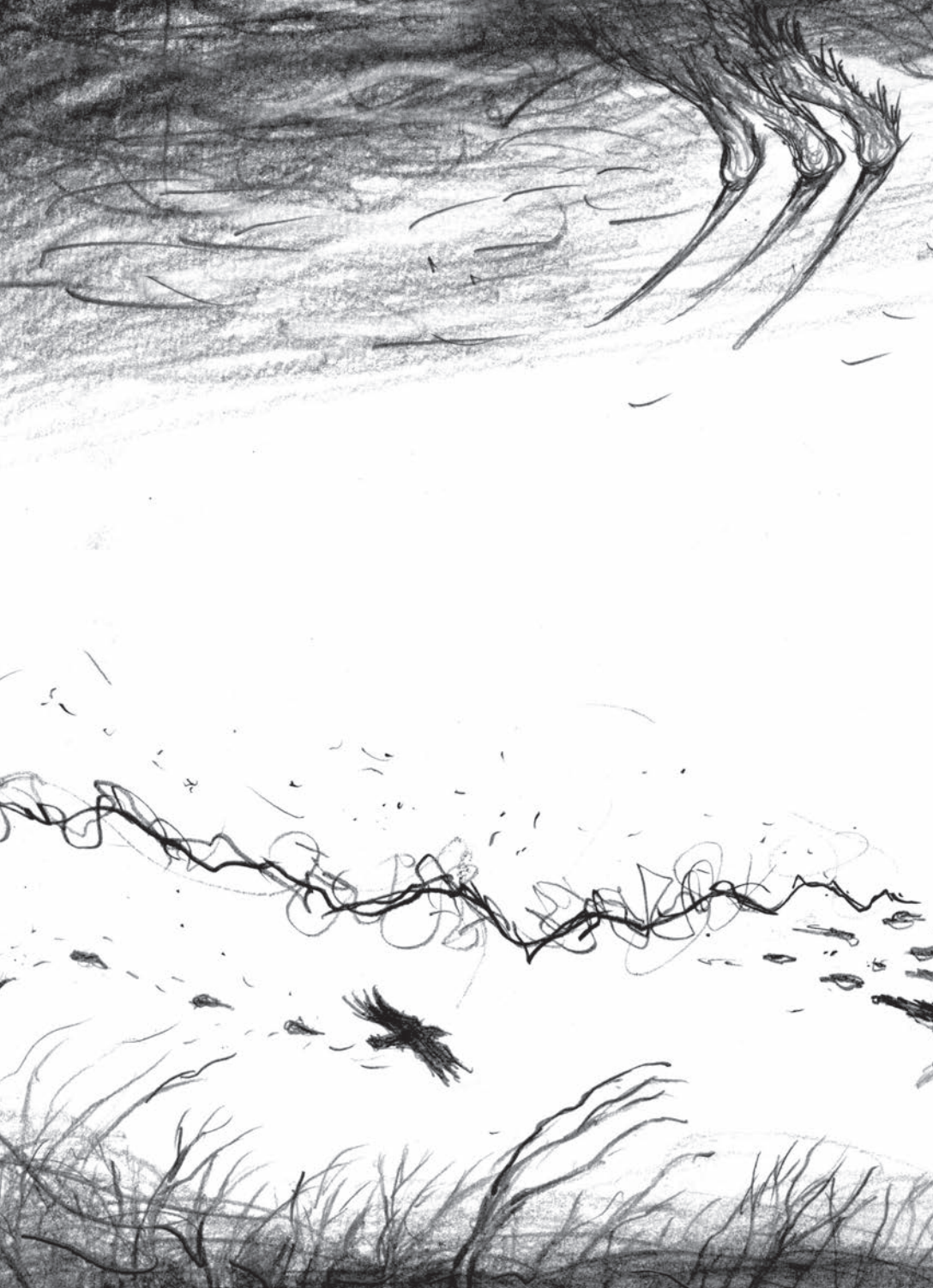
ale kdo jsem,
to vám nepovím.

Ještě jste to NEUHÁDLI?

ČÁST první

Hořící hvozd

1. Zrada

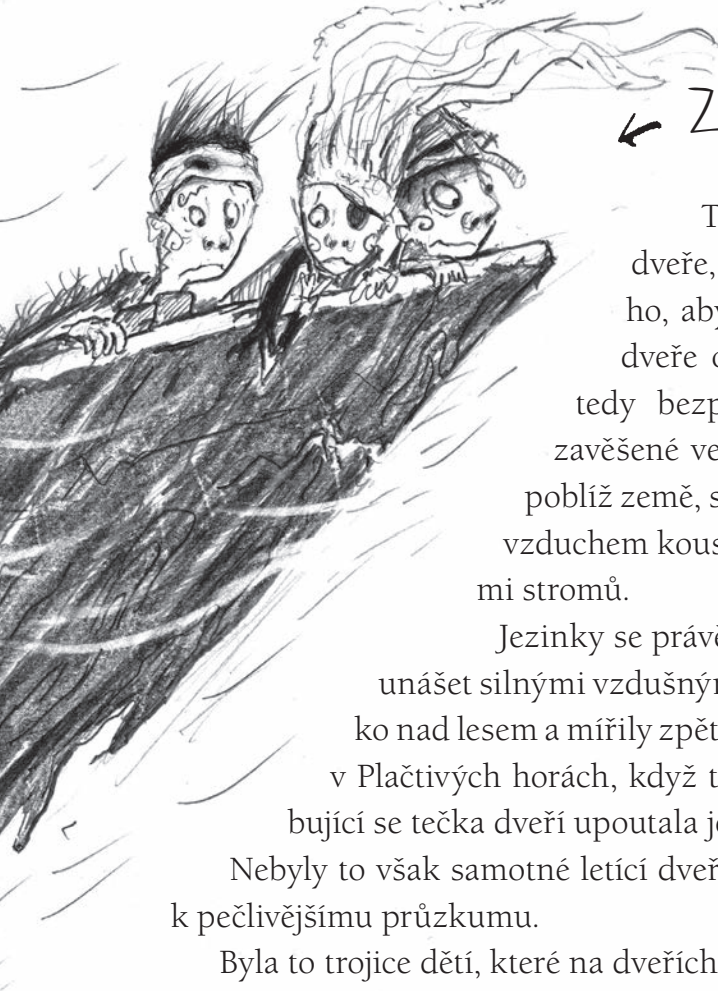
Před třemi tisíci let, na konci období, které bude jednou známo coby doba bronzová, pokrýval celé Britské ostrovy prales.

V pralese v těch dobách žila spousta hodných bytostí, zvířat, kouzelných tvorů i lidí, kteří si hleděli svého, ale také spousta bytostí zlých. A některé z nich byly opravdu *velmi* zlé.

Dvě z těch zlých bytostí zrovna teď letěly nad hvozdem. Byly momentálně neviditelné, ale kdyby byly vidět, měly by hebká černá křídla podobná vraním, prsty zakončené drápy a připomínající dravčí pařáty a nosy, které se tak trochu podobaly zobákům. Byly to JEZINKY, a rozhodně ne hodné jezinky, naopak, byly to opravdu velice zlé jezinky. Letěly vyso-

ko, těsně pod příkrovem mraků, a sledovaly něco hluboko pod sebou.

← Zar, Čára
a Tulich

Tím něčím byly dveře, jenže místo toho, aby byly tam, kde dveře obvykle bývají, tedy bezpečně nastojato zavěšené ve věřejích někde poblíž země, svištěly naležato vzduchem kousek nad korunami stromů.

Jezinky se právě nechávaly líně unášet silnými vzdušnými proudy vysoko nad lesem a mířily zpět do svých hnízd v Plačtivých horách, když tu drobná pohybující se tečka dveří upoutala jejich pozornost.

Nebyly to však samotné letící dveře, co je přimělo k pečlivějšímu průzkumu.

Byla to trojice dětí, které na dveřích ležely.

Neviditelné jezinky trojici dětí z výšky sledovaly.

A děti se zase dívaly přes okraj dveří a pátraly pohledem po čemsi dole v lese.

Jezinky byly hladové. Měly takový hlad, že jim z pysků kanuly krůpěje černých slin. Už celé týdny, ne, spíš celé roky nenarazily na nic, na co by se jim sbíhaly sliny jako na tuhle trojici opuštěných dětí (a z toho lze asi vytušit, proč lidé v době bronzové neměli jezinky rádi -

a neměli je nejspíš rádi ani v žádné jiné době, ve které se jezinky náhodou objevily).

Něco však přimělo jezinky zaváhat, než se na ta tři nic netušící sousta vrhly a zařaly do nich drápy.

„Kapoc ut ymas íjalěd?“ zakvílela Děsna a zavěřila. „Kaj ot, ež ej odkin ádíhjen? Šílsym, ež yb ot alhom týb tsap?“*

Rozekňour se také zarazil, přestože ho pach dětské krve (což je pro jezinky něco jako vůně koláče čerstvě vytaženého z trouby) šimral v chřípí a on z toho slintal jak pes. Zatoužil sebrat tu pochoutku Děsně pod nosem a pláchnout s ní do hnízda, kde by si mohl na křehkém masíčku pochutnat úplně sám.

Na to však byl příliš opatrný. Než se jezinky do pralesa vrátily, povětrí bylo plné létajících tvorů - ptáků, skřítků, kokatřic, draků a nejroztodivnějších kouzelných tvorů. Ale teď, časně z rána, po dlouhé noci, během níž jezinky pořádaly rejdy, bylo ještě ticho jako v hrobě, válečníci střežili své děti na opevněných hradištích a kouzelníci je zas hlídali ve stromových pevnostech. Takže co tu tahle lidská děcka pohledávala? Jak to, že si jen tak klidně poletovala na očarovaných dveřích, daleko od ja-

* Jezinky mluví stejnou řečí jako lidé, ale všechna slova vyslovují pozpátku. Takže Děsna řekla: „Copak tu samy dělají? Jak to, že je nikdo nehlídá? Myslíš, že by to mohla být past?“